

பேர்ப்பு விவேகானந்த சமைப்பிரகாரம்.

அப்பர்சுவாமிகள் தேவாரச் சிறப்பு.

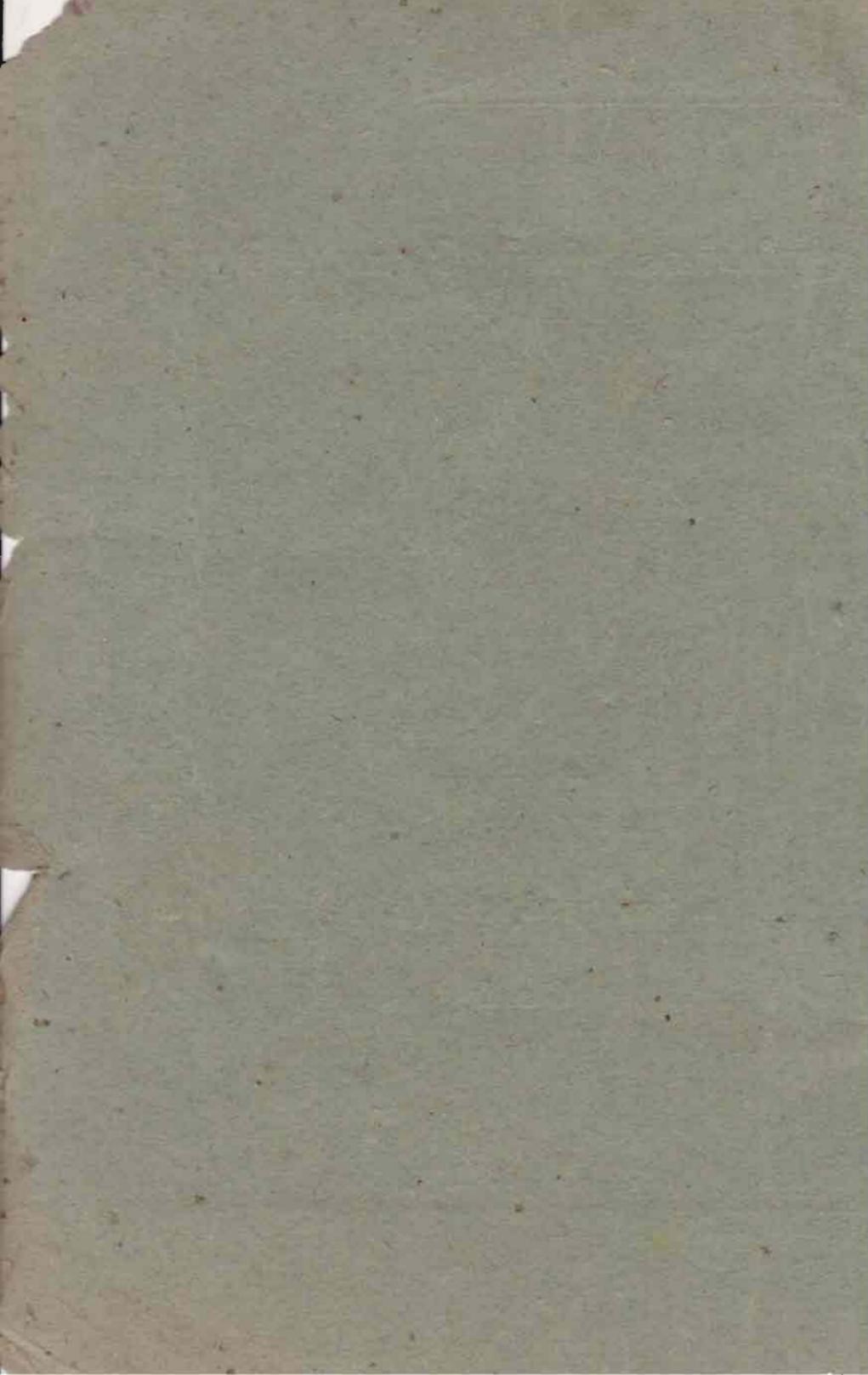
க. சிவபாதகந்தம் (B. A.) அவர்த்தி

கூட்டத்து.

1951.

[க்ராஃப் 1000]

[க்ராஃப் 10.

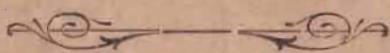

சுற்றுசூலைந்திடு

வெள்ளாந்தர்.

சிவப்பம். [172] 129

அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரச் சிறப்பு.

இஃது

விக்ரோதியாக் கல்லூரித் தலைமையாசிரியர்
பீர்மத். சு. சிவபாதசந்தரம் B. A. அவர்கள்

கோழும்பு விவேகானங்தசடையிலே சேய்த உபங்கியாசத்தைத்
தழுவி எழுதப்பட்டு

ஷ்டி ச பையால்

யாழ்ப்பானம் ஒசுவப்பிரகாச யந்திரசாலையில்
பதிட்டிக்கப்பட்டது.

பிரசோற்பத்திலும் ஆவண்பிரீ.

குறிப்பு:— அப்பர் சுவாமிகள் தேவார நயத்தை
ஆராயப் புகுவோர்க்குத் துணையாகு
மென்றெண்ணி பூர்மத். சே. வெ.
சம்புலிங்கம்பிள்ளையவர்கள் எழுதிய
திருச்சாரிதச் சுருக்கத்தை இதனேடு
சேர்த்துள்ளோம்.

கொழும்பு விவேகாநந்தசபை.

அப்பர் சுவாமிகள் சரித்திரச் சுருக்கம்.

— ஈசுவர —

திருநாவுக்கரசுவர் திருத்தொண்டின் நெறிவாழ
வருநானத் தவழுவிலர் வாசீசர் வாய்மைதிகழ்
பேருநாமச் சீர்பரவல் உறுகின்றேன் பேருலகில்
ஒருநாவுக்குரைசெய்ய ஒன்னுமை உணராதேன்.

அப்பர் சுவாமிகள் திருமுனிப்பாடி நாட்டிலே யுள்ள
திருவாழுமிலே வேளாளகுலத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர்
நூடைய முதற்பெயர் மருணீக்கியார். இவர் தங்கையார்
புகழுஞர்; காயார் மாநினியார்; தமக்கையார் திலகவதிபார்.
இவர் குழக்கையார் மிருந்தபோதே தாய்தங்கையர் சிவபத
மடைந்தனர். ஆயினும் இன்மையிலேயே இவர் சகல சாத்
திரங்களையும் படிக்கு வல்லவரானார். இவருக்கு யாதோரு
குறைவுமில்லாமல் தமக்கையாராகிய திலகவதியார் துணை
செய்து வந்தார்.

மருணீக்கியார் சரீரமும் செல்வமும் கிலையில்லாதவைக
ளான்று நினைத்துப் பல தருமங்களைச் செய்துவந்தார்.
இவ்விலக வாழுக்கை மன்னுவது திண்ணமாதலால் மாய
மானது என்று கண்டு இல்வாழுக்கையை வெறுத்தார். ஆயினும்
திருப்பாதிரிப்புவிழுர் என்னும் நகரத்தை யடைந்து சம
னர்களோடு சேர்க்கு அவர்களுடைய போதனையிலே மயக்க
கிச் சமனசமயமே மோட்சத்தைத் தரத்தக்கது என்று
நினைத்து அதிற் புகுந்தார்*. அச்சமய நூல்களையெல்லாம்

* “துணையித் தால்பல கற்பினு மற்றுக்கதன், உண்மை யறிவே மிகும்”
என்னும் திருக்குறள் இங்கே நோக்கத்தக்கது.

கற்றுக் தேர்ச்சிபெற்றுப் புக்தர்களுடன் வாதஞ் செய்யக் கூக்க சாமர்த்தியம் உடையவராய்ச் சமண சமயக் குருவாக விளங்கினார்.

இவர் இப்படி யிருக்க, இவருடைய தமக்கையாராகிய திலகவதியாரோ திருவதிகை வீரட்டானம் என்னுங் கோயிலிலே திருக்தொண்டு செய்துகொண்டு வந்தார். ஒருங்கள் தம்முடைய தம்பியாரது நிலைமையை நினைத்து வருங்கி அவரை மறுபடியும் சைவசமயத்திற்குத் திருப்பவேண்டுமென்று நினைத்துச் சிவபிரானை வழிபட்டார். அப்பெருமானது திருவருளால் மருணீக்கியாரது வயிற்றிலே கொடிய சூலிகோய் உண்டானது. அங்கோய் அவரை மிக வருக்கியது. எவ்வித வைத்தியக்கினுலும் அது தோமல் நின்றது. சமணர்களெல்லாரும் அவரைக் கைவிட்டனர். அதிக்கருணத்தில் அவர் தம்முடைய சகோதரியாருக்குத் தமது நோயைப்பற்றி தெரிவித்தார். திலகவதிபார் சமணர்களுடைய பள்ளிக்குத் தாம் வரழுடியாகத்தன்று மறுத்து விட்டார். அதனால் அவர் தம்முடைய சகோதரியாரிடம் போக நினைத்தார். அவ்வாறே ஓர் இரவில் ஒருவருங்கானுத்படி தம்முடைய தமக்கையாரது திருமடக்கத் துடைந்து அவரது கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கிக் கும்மைக் காத்தருஞ்சுபடி வேண்டினார்.

வேண்டவும், தமக்கையார் ஏறவிப்பினி முதலிய சகல பின்களையும் நிக்க வல்ல வைத்தியாகாதாகிய சிவபெருமானையே வணங்கும்படியும், அவருக்கே தொண்டு பூனும் படியும் உபதேசித்து விழுதி பூசினார். மறுஙாட் காலையிலே அவரை அழைத்துக்கொண்டு திருவதிகைவீரட்டானத்துச் சிவாலயத்திற்குப் போன்போது மருணீக்கியாருக்குக் குமிழ் பாடும் வல்லமை உண்டாகவும், அவர் வீரட்டானே சுரர்ம்திடு “கூற்றுபினவாறு” என்னும் திருப்பதிகம்பாடியருளி

ஞர். உடனே ஸ்ரீதோய் நீங்கியது. இவருடைய பாடல்கள் இனிமை மிகுந்து விளங்கினமையால், இவருக்கு “நாவுக்கரசு” என்னுங் காரணப்பெயர் கடவுளால் இடப்பட்டது. நாயனார் மன்ம், மொழி, மெய்களால் சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்துவங்தார்.¶

சவாமிகளுடைய செய்கையைக் கேள்விப்பட்ட சமனர்கள் இவர்மீது பொறுமைகொண்டு இவரை அழைப்பித்துத் தண்டிக்கும்படி அரசனிடம் முறையிட்டார்கள். அவன் அப்படியே சவாமிகளை வருவித்துச் சுண்ணுப்பு அறையில் இடுவிக்தான். ஏழுநாள் கழித்து அந்த அறையைத் திறந்து பார்க்க, நாயனார் சிற்தும் வருக்குமின்ற யிருக்துகைக் கண்டு அதிசயப்பட்டான். அதன் பின் அவருக்கு நஞ்சு கலந்த பாற்சோற்றை உண்ணைக் கொடுத்தார்கள். நஞ்சம் அழுதமாயிற்று. அதனைக் கண்டும் மனம் அடங்கரமல் அவரைக் கொல்லுத்தாக யானையை அனுப்பி ஞாகள். அவர் ஒருபதிழம் பாடினாளாவில் கொல்ல வந்த யானை அவரை வணக்கிச் சென்றது. கடைசிபாக அவரைக் கல்லோடு சேர்க்காங் கட்டிக் கடவிலே தள்ளினார்கள். நாயனார் சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்சாக்கருக்கு நினைத்து “கற்றுனைப் பூட்டிபோர் கடவிற் பாய்ச்சினும், நற்றுனையாவது நமச்சிவாயவே” என்று திருப்பதிகம் பாடக் கல்லே தெப்பமாகக் கரையேற்றார்.† இதை யறிந்த பல்லவராஜன் இவரை யடைந்து வணக்கிச் சைவனானான்.

* சரிகை கிரிகை போகமாகிய மூன்றுள்ள எதுவும் ஞானிகள் செய்யத் தக்கதாதலால் அப்பர் சவாமிகள் சரிகைச் சிவபுண்ணியத்துள்ள உழவாரத் தொண்டு செய்தருளினார்.

† இவர் கரையேறிய இடம் கரையேறவிட்ட குப்பம் என்று வழங்குகிறது. இது திருப்பாளிரிப்புவிழுருக்குச் சமீபத்திலுள்ளது.

பின்பு, அவர் அநேக சிவாலயங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு பெண்ணுகடத்தை அடைந்தார். அங்குக் கோயில் கொண்டுள்ள சிவக்கொழுந்தீசர் அப்பர்சவாமிகள்மீது சூலக்குறியையும் இடபக்குறியையும் அவர் வேண்டுகோட்கிசையப் பொறித்தருளினார். பின்னர்ச் சிதம்பரம் முதலிய திருப்பதிகளுக்குச் சென்று திருப்பதிகம் பாடினார்.

ஒருநாள் அவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாது மகிழ்மையக் கேள்வியற்று அவரைக் காண விரும்பிச் சீர்காழிக்குப் போனார். சவாமிகளது வருகையை அதிந்த பின்னையார் அவரை எதிர்கொண்டார். திருநாவுக்கரசர் பின்னையாரை விழுந்து பணிய, அவர் இவரைத் தூக்கி ‘அப்பரே, என்று சொல்லி வணங்கினார். அது முகல் இருவரும் பல சிவஸ்தலங்களுக்கு ஒன்றாகப் போய்ப் பதிகம் பாடி வக்தார் கள். திருச்சத்திமுற்றத்தை அடைந்தபோது அப்பர் தம்மீது திருவடி சூட்டியருள்ளபடி சிவபெருமானை வேண்ட, அவர் அவ்வாறே திருங்லூரில் அருள் புரிந்தார்.

திங்களுரி லூள் அப்புகியடிகள், சவாமிகள் பெயரால் பல தருமங்கள் செய்திருந்தமையைக் கேள்வியற்றுச் சவாமிகள் அவ்விடம் போனார். அவர் அப்பழூர்த்திகளைப் போசனத்திற்கழைத்துவிட்டு, தம் மூத்த மகனை வாழையிலை கொண்டுவரும்படி அனுப்பினார். வாழையிலைக்காகச் சென்ற அப்புகியாரது மூத்தமகன் பாய்பு கடித்து இறந்தான். அவன் இறந்ததற்காகக் கவலையிருமல் திருநாவுக்கரசருக்கு அழுது படைத்தலே பெரும் பணியாகக் கொண்டு அங்காயனாரும் அவர் மனைவியாரும் சவாமிகளைத் திருவழு துக்கு அழைத்தனர். சவாமிகள் அங்கு கெழுந்ததைத் திருவருளால் அறிந்து ஒரு திருப்பதிகம் பாடி இறந்த மகனை

உடனே எழுப்பியருளினார். சவாமிகள் அப்பூதியடிகளது திருக்தொண்டை ஒரு திருப்பதிகத்திலே வியந்து பாராட்டிய முன்னார்.*

சில காலத்திற்குப் பின், அப்பர்சவாமி சம்பந்தசவாமி யோடு வேதாரணியத்துக்குப் போனார். அவ்வாலபத்திற்குப் போனபோது, வேதங்களால் அருச்சித்துத் திருக்காப் பிடப்பட்ட கதவு அங்காளவரையில் அடைக்கப்பட்டே யிருந்தமையைக் கண்டார்கள். அதைக் திறப்பிக்க என்னி, அப்பர்சவாமிகள் திருப்பதிகம் பாடினார்.

பின் பிள்ளையார் மதுரைக்குப் போக அப்பழுர்த்திகள் திருவானைக்கா முதலைய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருப்பைஞ்சீலியை நோக்கச் சென்றார். வழியிலே பசியுங்காகமும் உண்டாயின. இவைகளை நீக்கத் திருவளங்கொண்ட சிவபெருமான், வழியிலே ஒரு சேரலையையுங்குளத்தைபும் உண்டாக்கி, பிராமணவேடம் மூண்டு வந்து இவருக்குப் பொதுசோறு கொடுத்தருளினார். அதன்பின்பு திருக்காளத்தி முதலைய தலங்களைத் தரிசித்தார். திருக்காளத்தியில் இருக்கும்போது உத்தரகைலாசத்தைத் தரிசிக்க விரும்பினார். அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காசி முதலை வடநாட்டுத் திருப்பதிகளை வணங்கிக்கொண்டு இமயமலைச்சாரலி ஹள்ளா ० திருக்கைலாசகரியை நோக்கி இடைவிடாது நடந்து சென்றார். பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த மலைச்சாரல் வழியாக நடந்து செல்லுவதால் தமது தேகத்துக்கு

* “அழலோம்பும் அப்சுதி குஞ்சிப் பூவாப் நன்ற சேவதியாப் போடுயே”.

० திருக்கைலாசம் இரண்டு உண்டு. ஒன்று கங்கையாற்றிற்கு வடக்குத்திசைபிலுள்ள திருக்கைலாசமலை; மற்றையது ஶ்ரீ கண்டபட்டம் சிவன் ஏழுந்தருளியிருக்கும் பரமாகாசமாகிய சிவலோகம்.

நேரிடும் துண்பங்களையும் நினையாமல் கைலாசகிரியை எப்படியாவது தரிசித்தே தீரவேண்டுமென்னும் திடமான கருத்துடையவராய்ப்போனார். பின்னரும் இவரைத் தமிழ்காட்டிற் செலுத்தத் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் இவரை அழைத்துத் தாம் உத்தாகைலாசத்தில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் திருக்கோலத்தைத் திருவையாற்றிற் காட்டுவதாகவும், அருகிலுள்ள தடாகத்தில் முழுகித் திருவையாற்றை அடையும்படியும் பணித்தருளினார். நாயனார் அவ்விதமே அப்பொய்கையில் மூழ்கித் திருவையாற்றை அடைந்து அங்கே திருக்கைலாசக் கோலத்தைத் தரிசித்தனர்.

அப்பால், சப்பந்தசவாமிகளை மறுபடியும் சந்தித்து அவருடன் சிலகாலம் இருந்தார். அவர் தொண்டை காட்டை நோக்கிச் செல்லவும், இவர் பாண்டிகாட்டுக்குச் சென்றார். பலசிவதலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு கடைசியாகத் திருப்புகலுரை அடைந்தார். அங்கே ஒவ்வொரு நாளும் கைத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது இவரது வெராக்கியத்தை யாவருக்குஞ் காட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்ட சிவபிரான் இவருக்கு முன் பாகப் பொன்னும் கவரத்தினங்களும் பிரகாசித்துக் கிடக்கும் படி அருள்செய்தார். நாயனார் அவைகளை வீணகற்களாக மநித்தார்.

சவாமிகள், இவ்விதம் திருப்புகலுரில் வசிக்கும் பொழுது ஒருநாள் சிவபிரான் திருவடி நீழலைடைய வேண்டுமென்னுங் கருத்துத் தோன்ற ஒரு திருப்பதிகம் பாடியருளினார். இவர் எண்ணற்கின்படி பூப்புகலூர்மேவிய புண்ணியஞ்சை சிவபெருமான் இவருக்கு முத்தி கொடுத்தருளினார். அவ்வாறு இவர் முச்சியடைந்த தினம் சித்திரைச் சதயமாகும். அப்போது இவருக்கு வயது அக.

நம் சவாமிகளை ஆளுடைய அரசு, வாகீசர், தாண்டக வேந்தர் என்றும் அழைப்பதுண்டு. இவர் அருளிய பாடல்

கஞ்சுகுத் கேவாரம் என்று பெயர். இவரது பாடல்கள் நான்கு, ஐந்து, ஆறும் தி நமுறைகளாக வழங்கப்படுகின்றன. இவரது திருவருட்பாக்கள் ஒதுவார்க்கும் கேட்பார்க்கும் அன்பை வளர்த்துக் கருங்கன்மனமும் கரைந்துருகச் செய்யும் மேன்மை வாய்ந்தவை. இவர் அருளிச்செய்த திருப்பதிகத் தொகை சக்தி. அவற்றுள் இப்போது வழங்குவன ஈக்க. இவரது பாடல்பெற்ற தலங்கள் கூடு.

சவாமிகள் காலத்தில் வசித்திருந்த மெய்யடியார்கள்:- திருநானசம்பந்தர், அப்புதியடிகள், சிறுத்தொண்டர், திருச்சிலகக்கர், முருகர், திருச்சிலகண்டயாழ்ப்பாணர், குங்குலியக்கலயர், குலச்சிறையார், நின்றசீர்நெடுமாறர், மங்கைபர்க்கரசியார் முதலியோர்.

அப்புதியடிகள் இங்காயனாது திருப்பெயரை ஒதுக்கி வழிபடுதல் ஒன்றினாலேயே முத்தியடைந்தாலிரண்டுல் இவர் பெருமையை என்னென்று கூறுவது!

இங்காயனார் சரித்திர விரிவைப் பெரியபுராணத்திற் காணக்.

“இடையரூப் பேரன்பு மழைவாரும்
இலைவிழியும் உழவாரத்தின்
படையரூப் திருக்காழும் சிவபெருமான்
திருவடிக்கே பதித்தனெஞ்சம்
நடையரூப் பெருந்துறவும் வாகீசப்
பெருந்தகைதன் ஞானப்பாடல்
தொடையரூச் செவ்வாயும் சிவவேடப்
பொலிவழுகுஞ் துதித்துவாழ்வாம்.”
திருச்சிந்தம்பலம்.

§ உற்றுள்ளன் தவம் தியினின்றுண்ணலன் ஊண்புள்ள
அற்றுள்ளன் துகர்வுஞ் திருநாவுக்காசெதுமோர்
சொற்றுஞ் எழுதியுங் கூறியுமே என்றுஞ் தன்பில்பதம்
பெற்றுஞ் ஒருங்கிய அப்புறி என்றும் பெருந்தகைபீ.

சிவமயம்.

அப்பர்சுவாமிகள் தேவாரப்பண்பு.

எங்களுடைய நல்லொழுக்கத்துக்கும் ஈல்வாழுவுக்கும் மனத்துயினம் இன்றியபையாதது. ஆசை. கோபம், அகந்தை ஆகிய மூன்று குற்றங்களும் எங்கள் மனத்துயினமையைக் கெடுத்து, எங்களைப் பிழைவுழிகளிலே செலுத்தி எங்கள் ஈல்வாழுக்கைக்குக் கேட்டை விளைக்கின்றன. இக் குற்றங்களை சீக்குதற்கு மெய்யறிவும் மெய்யன்பும் வேண்டும். இவ்விரண்டையும் எமக்குத் தரத்தக்கவர்கள் சிவமும் சிவத்தன்மையையடைந்த சிவனடியார்களுமே. இவர்களை நினைத்தலாலும் துதித்தலாலும் வணங்குதலாலும் மெய்யன்பையும் மெய்யறிவையும் பெறலாம். மெய்யறிவும், மெய்யன்பும், மெய்யின்புமே வடிவமாயுள்ள அந்த ஒரு பொருளை நாம் நினைக்கக்கூடுமானால், உலகம் பொய்ப் பொருளாய்மறையும். மறையவே உலகப்பொருள்களிலுள்ள ஆசையும், உலகப் பொருள்களை யுடையராயிருத்தலாலுண்டாகும் அகந்தையும் உலகச்செயல்களில் நமக்கொவ்வாதவற்றை அண்டாகும் கோபமுந் தாமாகவே நீங்கும்.

ஆயினும் சிவபெருமானை உள்ளபடிநினைப்பது மெய்யறிவுடையோரால் மாத்திரங்கூடும். எம்மைப்போன்ற சிறுதரத்தினர்க்கு அவரை நினைக்கும் ஆற்றலில்லை. அவர்மனத்துக்கெட்டாதவர். ஆகவால் அந்தப் பாம்பொருளின்நிலையை அடைந்த சிவனடியாரே நாம் உண்மை வழியிற் செல்லுதற்கு எமக்குத் துணை செய்யத்தக்கவர். அவர்களைத் தீயானித்தல் எங்களால் இயலும். அவர்கள் எங்களைப்போலவே உலகத்திற் பிறக்கு எங்களில் ஒருவராகவாழுந்துவந்தவர்கள். மனிதவடிவத்தை எடுத்தவர்களைவரையும் நாங்கள் மனசிற் பதிக்கவும், நினைக்கவும், மனத்தில்

வைத்து வைத்து அன்புகூர்த்து கொண்டாடவும் இயலும். இவ்வாருகவே எங்கள் தாய்தந்தையரையும் மனைவிமக்களையும் சகோதரர்நண்பர்களையும் அவர்கள் எங்கள் முன்னிலையிலில்லாதபோது நினைத்துக் களிக்குருகின்றோம்.

ஆகவே, எங்களைத் தூயவராக்கிக்கொள்ள விரும்புவோ மானால் நாம் சிவனடியாரை வழிபடவேண்டும். மெய்யறி வினாரகிய பெரியோர்களுக்குச் சிவவழிபாடு எத்துணைப் பொருத்தமானதோ, எமக்குச் சிவனடியார் வழிபாடு அத்துணைப் பொருத்தமானதாம். சிவனடியார்களே எம்மைச் சிவபெருமானேடு சேர்க்கத்தக்கவர்கள். இக்கருத்தைச் சௌவநால்களிற் பல இடங்களிற் காணலாம். பழகிப் மானின் துணையைக்கொண்டு பழகாத மானை வேடுவன் பிடிப்பதுபோலச் சிவனடியார்களைச்கொண்டு சிவனடியாராகாத மனிதரைச் சிவபெருமான் பிடிப்பாரென்று உமாபதி சிவம் திருவாய்மலர்க்கருளினர்:—

“பார்வையென மாக்களைமுன் பற்றிப் பிடிப்பதற்காம்
போர்வையெனக் கானு புனி”.

திருநாவுக்கரசுவாமிகளும் சிவனடியாராகாதவர்கள் சிவனடியாரை வழிபட்டே ஈடுறவேண்டுமென்று பாடியருளினர்:—

இங்கு

ஆளா காராளா ஸ்ரீ யடைந்துய்யார்
மீளா வாட்செய்து மெய்ம்மையு ஸிற்கிலார்
தோளா தசுகர யோதொழும் பர்செவி
வாளா மாய்ந்துமண் ணுகிக் கழிவரே.

ஆகவால் சிவனடியார்வழிபாடே எங்களுக்கு உரிமையான வழிபாடென்று நாங்கள் கொள்ளவேண்டும். அவர்களை ஆர்வத்தோடு நினைத்தலாலும், அவர்களுடைய அற்புகவாறு வையும் திருவாக்குகளையும் சோல்லுகல் கேட்டல் சிந்தித்த

லாலும் நாங்கள் படிப்படியாக அவர்களுடைய நிலையைச் சென்றுடையேம். அவர்களுடைய திருவாக்குகள் எம் மைப்போன்ற சாதாரண மனிதர்களுடைய வாக்கைப் போன்றவையல்ல. அவை திருவருள் பழியப்பெற்றவை. உதாரணமாக ஒரு சாதாரணமான கல்லும் சிவலிங்கமும் கல்லென்ற வகையிலோத்திருப்பினும், சிவலிங்கம் எவ்வாறு திருவருட்பொலிவு பெற்றதாய் விளங்குமோ, அவ்வாறே அவர்களுடைய திருவாக்குகளும் சாதாரணமாக நாம் வழங்கும் சொற்கள் விரவியிருப்பினும், திருவருள்மயமாய் விளங்குவன. இதனால் அவைக்குத் திருவருட்பாவென்ற சிறப்புப்பெயர்கள். அவை திருவருட்பாக்களாகலால் அவற்றின் பொருளை யுணராது அவற்றை ஒதுவார்க்கும் அவை பலனைக் கொடுக்கும். எதுபோலவெனில், ஒரு மருந்தி ஆடைய குணுக்கணக்களையற்யாதாரும் அதனை உட்கொள்வார்களானால் அது அவர்களிடத்திலும் தனது இயல்பான தொழிலைச் செய்யும். இதுவே திருவருட்பாக்களுக்கும் எனைய பாக்களுக்குமின்ன முக்கியமான வேறுபாடாம்.

என்னில்லாத சிவனடியார்களுள் அப்பர், சுந்தர், சும்பங்கர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரும் சமயாசாரி யர்களெனச் சிறப்பாகப் பாராட்டப்படுவர். இவர்களுள் ஒருவரைச் சைவர்களாகிய ரங்கள் எங்கள் வழிபாட்டிற்குரியவராகத் தெரிந்துகொள்வது கடனாகும். சிலர் அப்படிலும். சிலர் சுந்தரரிலும், சிலர் மாணிக்கவாசகரிலும், சிலர் சும்பங்கரிலும் விசேஷ அன்புடையவர்களாகி இவர்களைத் தாம் வழிபடுமுர்த்திகளாகக் கொண்டு ஒழுகுவர். இப்படியாக இச்சித்தந்தாக்காரணம் பலவகைப்படும். சிறுவர் திலே எவருடைய சரித்துரிம் கல்வி கேள்விகளால் ஒருவரது மனத்திற் பதிந்ததோ அவர் அவரது பனத்தை நிறைத்துக் கொண்டு நிற்பர். எவருடைய வாழ்க்கை ஒருவருடைய

பன்றை வசீகரிக்கின்றதோ அவர் அவருடைய இஷ்ட மூர்த்தியாய் வழிபடப்படுகின்றார். ஆயினும் பெரும்பாலா ரைக் கவருபவர் அப்பரே. சம்பந்தச்வாமிகள் மூன்றுவய சிலே ஞானப்பாலை யுண்டு சிவகுமாராகி எங்களைப்போன்ற வர்களுடைய நிலையைக் கடந்தார்; அன்றியும் பதினாறு வய தில் மனிதநடம்பையும் ஒதுக்கிவிட்டார். எமக்கும் இவருக்கும் வெகு தூரம். சுந்தரர் சிவப்ரிராணேடு தோழிமை தூண்டு அவரைக்கொண்டு ஏவல் செய்வித்தவர். அந்த உண்ணத நிலை எங்களுக்கில்லை. மாணிக்கவாசகர் மந்திரிப் பதவியிலிருந்தபோது அவரை யாட்டுகொள்ளுங் காலம் எப்போது வருமென்று சிவபெருமான் எதிர்பார்த்து சின்றரு ஸினர். அவர் அவ்வளவாகப் பழுத்த பழும். அப்பர்ச்வா மியோவென்றால் தமது காலம் முழுதும் எங்களைப்போல வாழுந்தவர். எங்களைப்போலப் புறக்கொள்கைகளை யுடைய வர்களுடைய வலையில் அகப்பட்டவர். பலவகையான இடர்களுக்கும் துன்பங்களுக்கும் ஆளானவர். எண்பத் தொருவருஷகாலம் மனிதசரீரத்தோடிருந்து உலக இன்ப துன்பங்களைக் கண்டவர். ஆதலால் அவரிலே அதிகமான வர்களுக்கு மனம் படிகின்றது. அவருடைய தேவாரத் திலே பலவேறுவகைப்பட்ட அதுபவங்களும், சாத்திர உண்மைகளும், போதனைகளும் சிளங்குகின்றன. அப்பர் போதிக்கும் முறை அன்பில்லாதவர்களிடத்தும் அன்பை உதிக்கச் செய்வது. அவருடைய திருப்பாடல்கள் வெளித் தோற்றக்கூடு இலகுவான கடையை உடையன. திருவருட்பாக்களில் ஞானப்பொருள் செறிந்திருந்தலால் அவை களுக்குச் சிற்றநிவடையோர் பொருள்சொல்லவாகாதன் பது விதி. இதற்குப் பிரமாணமாக மாணிக்கவாசகசுவா மிகளுடைய திருவெம்பாவைப் பாடவின் பொருளை உற்று நோக்கலாம். அதற்கு ஒரு சிறந்த பொருள் சென்னையில் அள்ள ஒருவரால் ஒரு திருவாசகப் பதிப்பில் எழுதப்பட்ட

திருக்கிறது. அதற்கும் அதன் வெளிப்பொருளுக்கும் பேதம் மிகவுமின்டு. அதுவே மெய்ப்பொருளென்று சொல்லு தற்கும் வழியில்லை. அதனிலும் சிறந்த வேறு பொருள் அதற்கு அமைந்திருத்தல்லோடும். ஆயினும் எங்கள் சிற்றறி வுக் கெட்டியபடி சாஸ்திரவிரோத மில்லாத கருத்தை நாங்கள் எடுத்துக்கொள்வது குற்றமாகாது. இப்படியாக வெளிப்பொருளைக் கொள்ளும்வகையிலே, அப்பர் தேவாரத் தின் நடை பெரும்பாலும் இலகுவானதென்று சொல்ல வாம். அவருடைய தேவாரத்தின் முதற்றிருமுறையிலும் இரண்டாங்கிருமுறையிலுமின்னள் சில திருப்பாடல்களின் சிறப்பைச் சிறிது ஆராய்வாம்.

சைவசமயத்தை உள்ளபடி அறியாதார் அதை ஒரு தூங்கற்சமயமென்று சொல்லுவார். அஃதாவது, சைவர்கள் மனப்பூரிப்பில்லாதவர்கள்; தாங்கள் பாவிகளென்று மனக்துன்பமும் துக்கமும் உடையவர்கள்; எல்லாம் விதி தான் என்று முயற்சிகெட்டிருப்பவர்களென்று நிக்திப்பர். உள்ளபடி பார்த்தால் சைவர்களின் நிலை இதற்கு முழு மாருனது. அவர்கள் எப்போதும் ஆங்கமுள்ளவர்கள், உற்சாகமுள்ளவர்கள், ஒன்றுக்குமஞ்சாதவர்கள், எல்லை யில்லாத முயற்சி யடையவர்கள், தங்களைக் கடவுளுடைய ஒரு கருவியாகக் கருதுவார்கள். அப்படிக் கருதுவதாற் கவலையொன்று மில்லாதவராய்ப் பதைப்பொழிக்குமும், சில பெருமானுடைய கருவியாகத் தங்களைக் கொள்ளுகிலால் வரும் ஆங்கத்தால் ஊக்கமுற்றும், தங்கள் மனம் வாக்குக் காயங்களினால் இயன்ற முயற்சியையல்லாம் செய்தும் வாழ்வர். அதனாலேயே நயம் நட்டம், இன்பம் துன்பம் என்னும் வேறுபாடுகளையும் நோக்கார். எல்லாம் அவன் செயலென்றும் எல்லா அநுபவமும் இன்பமென்றங்கொண்டு மனங் தூயராய் ஆங்கத்ம் யேவிட வாழ்வர். இந்தக் கருத்தை அப்பர் தேவாரத்தில் மலியக் காணலாம்:—

நன்று நாடோறும் உம்பினை போயறும்
என்று மின்பந்த ஷூக்கங் ருக்கலாஞ்
சென்று கீர்த்திரு வேட்களத் துள்ளுறை
துன்று போற்சடை யானைத் தொழுமினே.

பெருக லாந்தவம் பேதைமை தீரலாங்
திருக லாகிய சிந்தை திருத்தலாம்
பருக லாம்பர மாயதோ ரானந்தம்
மருக லான்டி வாழ்த்தி வணங்கவே.

இவ்வருட்பாக்களிலே எங்களுக்கு அறிவும் அன்பும் இன்பாமும் ஓயாமல் வளர்ந்துகொண்டிருக்குமென்பது காட்டப்பட்டது. அப்பருடைய நடையிலே உள்ள ஒரு சிறப்பு என்னவென்றால், ஒரு முயற்சியின் நன்மைகளை முதற் சொல்லி அதன்பின்பு அந்த முயற்சியைச் சொல்லுதல். நன்மைகளை முதற் கேட்பதால் அவைகளைத் தருஞ் செய்கையிற் பற்றும் ஊக்கமு முண்டாகும். அதனாலே அதைச் செய்தற்கு மனம் இலகுவாக உடன்படும். செய்கையை முதற் சொன்னால் அதில் இயல்பாகவுள்ள சிரமத்தினாலே அதன்மேல் வெறுப்புண்டாகும். அதன்பின் பயனைச் சொன்னாலும் அந்தப் பயன் மனத்தை வசப்படுத்தமாட்டாது. உதாரணமாக, ஒரு சூழ்நிலைக்கு ஒரு ஏவல் சொல்லுவதானால், “நான் உனக்கு இந்த மாம்பழும் தரப் போகின்றேன்; இன்னபண்டத்தைக் கடையிலே போய் வாங்கிவா” என்று சொன்னால், மாம்பழும் தின்பதற்கு எழும் விருப்பம் பிள்ளையுடைய மனதை வசப்படுத்த அந்த ஏவல் செய்விப்பது இலகுவாகும். அப்படியல்லாமல், “இன்ன பண்டத்தை வாங்கிக் கொண்டுவா” என்று தொடங்கினால், தன்னுடைய பொழுதுபோக்கை விட்டு அந்த இடத்துக்குப் போவதில் அந்தக் குழந்தைக்கு வெறுப்புண்டாக, அவ்வளவோடே அது மாம்பழுக் கதையைக் கேளாமலும் ஓடிவிடக்கூடும். அதுபோல அப்பட்

குச

அப்பர்சவாமிகள் தேவாரப் பண்டு.

சவாமிகளும் கோயிலுக்குப் போவன்கூட முதற் சொன்னால்-
தாம் சொல்லப்போவதில் வெறுப்புண்டாகுமென்று கண்டு
போவதால் வரும் நன்மைகளையே முக்கியம் சொல்லுகிறார்.
இப்படியான இடங்களில்லாபல் வேற்டங்களிலும் கேட்
போர் உள்ளத்தில் ஆவலீலை யுண்டாக்குதற்காகவும் முறை-
மாறிச் சொல்லியருள்ளவர்.

எப்போதும் இன்பழும் சுகமும் நல்வாழ்க்கையும் இருக்கலால் அவற்றால் வருவதாகிய அஞ்சானமையும் சைவருடைய இலக்கணமாம், இதை,

*காமார்க்குங் சூடியல்லேம் நமனையஞ்சேம்
கரகுதி சிடர்ப்படேம் நடலையில்லேம்
எமாப்பேம் பிணியற்பேம் பணிவேப்பல்லேம்
இன்பமே யெங்காஞ்சு தன்பமில்லை
தாமார்க்குங் சூடியல்லாத் தன்மையான
சங்கரனற் சங்கவென் சுழழயோர்காதிற்
கோமாற்கே நாபென்று மீளாவாளாய்க்
கோப்பமலர்ச் சேவுடியனையே குறுகினேமை-
என்பதாலும்,
மண்பா தலப்புக்கு மால்கடன் மூழ்கிமற் றேமுல்கும்
விண்பா றிசைகெட் டிருசடர் வீழினு மஞ்சனெஞ்சே
திண்பா னமக்கொன்று கண்டோங் திருப்பா திரிப்புலியூர்க்
கண்பாவு நெற்றிக் கடவுட் சுடரான் கழலினையே.
என்பதாலும் காண்க.

இப்படியான சைவ நல்வாழ்வை வேண்டுவேர்க்குக்
தூய ஒழுக்கம் இன்றியமையாதாதலால் தீயவொழுக்கத்தி

* பாணிக்கவாசகக்வாமிகளுடைய திருவாக்கும் அப்பர்சவாமிகளுடைய திருவாக்கும் சில இடங்களிலே சொல்லளவிலும் ஒக்கிறாக்கின்றன. மாணிக்கவாசகக்வாமிகள் “யாமார்க்குங் லடியல்லோம் யாத மஞ்சோம்” என்று பாடியருளினார்.—திருச்சதகம் கூ.

னின்றும் விலகுதற்கு வழிதேடுவெர். தீவினையால் வருஞ் துன்பமும் நல்வினையால் வரு மின்பமும் உடனே யதுபவிக் கத் தக்கனவாக நேர்ந்தால் தீவினையிலிருஞ்து விலகுதலும் நல்வினையைச் சாருதலும் இலகுவாகும். இதற்காகக் தீவினைசெய்த காலத்திலே தம்மைத் தண்டித்தருளவேண்டு மென்றும் நல்வினை செய்த காலத்திலே உற்சாகப்படுத்தி யருளவேண்டுமென்றும் அப்பர்சவாமிகள் பாடியருளினார்:

ஓதுவித்தாய்முன்னறவுரைகாட்டியமன்றோடே
காதுவித்தாய்க்ட்டநோய்பினிதீர்த்தாய்கலந்தருளிப்
போதுவித்தாய்சின்பணிபிழைக்கிற்புளியம்வளரால்
மோதுவிப்பாய்உகப்பாய்முனிவாய்கச்சியேகம்பனே.

அப்பர்சவாமிகளுக்குரிய நல்வினை சிவகல்வினையாம், நூன வான்கள் சரியை, சீரியை, யோகம் ஆகிய சிவபணிகளைச் செய்வதுண்டு. இவை மூன்றும் வெவ்வேறு படிகளான சிவவழிபாடுகளே. இங்கிவவழிபாடு செய்தற்குரிய சரீரம் மனிதசரீரமாகும். இந்தச் சரீரத்தைக் துணையாகக்கொண்டு கடவுளை வழிபாடாவிட்டால் இந்த வாழுக்கை வீண்வாழுக்கையாக இந்த அரிய சரீரமும் காக்கைக்கேனும், தீ, பழு முக வியவற்றிற்கேனும், இரையாகிக் கழிந்தொழியும். இவ் வண்மைகளை அப்பர்சவாமிகள் பின்வரும் பாடல்களிற் காட்டிக் கடவுள் வழிபாட்டிலே எம்மைச் செலுத்த முயறு கின்றார்.

வாழுத்த வாயும் நினைக்க மடதெநஞ்சுங்
தாழுத்தச் சென்னியுங் தக்த தலைவனைச்
சூழுத்த மாமலர் தூவித் துகியாதே
வீழுத்த வாவினை யேனெங்கூங் காலமே.

கற்றுக் கொள்வன வாயுள நாளெள
இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள
கற்றைச் செஞ்சடை யானுள னுமேரம்
எற்றுக் கோநம னல்முனி வண்பதீ.

பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார்
நாக்கைக் கொண்டர மூம் நவில்கிலார்
ஆக்கைக் கேயிரை கேடி யலமந்து
தாக்கைக் கேயிரை யாகிக் கழிவரே.

கடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் நானிலீர்
சுடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே
கடவினுஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டால்
உடவினுர்கிடங் தூர்முனி பண்டமே.

இந்த நாலு திருப்பாடல்களிலும் கடவுள் வழிபாடு ஆவசியகம் என்பதை நேரே காட்டிவிட்டு, வேறொரு பாட்டினால் எம்மை ஒர் உபாயக்தால் வழிபாட்டுக்கமுக்கன்றுர். தமக்குப் பக்கத்தாலே போன சில மனிதரை யழைத்து, “நான் ஒரு காரியம் சொல்லப்போகின்றேன், அதைக் கேட்டிர்களா?” என்கிறார். ஒரு பெரியவர் ஒரு காரியத்தைச் சொல்லுகில் அதைக் கேட்க யார்தான் மறுப்பார்? அவர் அவர்களிடத்திலே பொருள் கேட்கவில்லை, உதவி கேட்கவில்லை. இவைகளைக் கேட்டாற் சிலர் விரும்பார்கள். ஆகலால், அவர்கள் சம்மதித்து அவர் சொல்வதைக் கேட்கிறார்கள். பின்பு, “ஓரு பழங்குதந்தால் ஆக்கினை நீங்கள் உண்டிர்களா?” என்கிறார். பழக்கதை உண்பதற்குக் குழக்கைகள் தொடங்கி முதியோரீரூக் யாவரும் மிகுந்த விருப்பத்தோடு சம்மதிப்பார். அப்படியே அவர்கள் சம்மதிக்கிறார்கள். இவர் தாம் கொடுக்கத்தக்க மிகவும் இனிமையான பழம் சிவபெருமானே என்கிறார். முன்னமே இவர் கொடுக்கும் பழக்கதை உண்பேமென்று வாக்குப்பண்ணினபடியால் சிவபெருமானுகிய பழக்கதை அவர்கள் உண்ணவேண்டியவர்களாகி அப்பர் சுவாமிகளுடைய சாலத்தில் அகப்படுகின்றார்கள். அந்தக் கிருப்பாடல் வருமாறு:

மனிதர் காளிங்கே வம்மொன்று சொல்லுகென்
கனிதந் தாற்கணி யுண்ணவும் வஸ்விரே
புனிதன் பொற்கழி லீச ஜெனுங்கணி
யினிது சாலவு மேசற்ற வர்கட்கே.

சிவபெருமானை வணங்குங் தொழிலிலே சவாமிகள் எம்மை
யகப்படுத்தியிற்பாடு அவரை வழிபட வேண்டியமுறையைக்
கூறுகிறோர். முதலிலே சிவபெருமானிடத்தில் அன்பு வராது.
அவரை வழிபட்டுப் பழகிய பின்புதான் அவருடைய திரு
வருளினுலே அன்பு தோன்றும். ஆதலால் அன்பில்லா
விட்டாலும் அவரை யடிக்கடி தியானிக்கவேண்டுமென்பதை
ஒரு பகடியாகப் பின்வருமாறு சொல்லுகின்றார்:

சிவனெனு நாமந் கணக்கே யடையசெம் மேனியெம்மா
னவனெனை யாட்கொண் டளித்திடு மாகி வவன்றனையான்
பவனெனு நாமம் பிடித்துத் திரிந்துபன் ஞாழுத்தா
சிவனெனைப்பன்னாழுப்பொழியானென்றெதிர்ப்படுமே.

இதிலுள்ள பகடி யென்னவென்றால் சிவபெருமான் அன்பு
மிகுதியால் தோன்றுபவர்ஸ்ஸர், ஒயாமல் அவரை யழைப்
பதனாலுண்டாகும் அலுப்புக்காற்றுது அதனைக் தீர்த்தற்
காகத்தோன்றுபவரென்பது. இப்படியாக ஆரம்பத்தில் அன்
பின்றிக் கடவுள்வழிபாடு தொடங்க, அன்பு வந்தபின்பு அறி
வம் அகற்றுக் குணையாகும். அப்போது கடவுள் தோன்றி
முன்னிற்பார். இதை இரண்டு உவமமகளால் விளக்கி பருளு
கின்றார். விறகிலிருந்து நெருப்பைத் தோற்றுவிக்க வேண்டு
மாயின் ஒரு கோவிலே கயிற்றைக்கட்டி அதை முறுக இழுத்
துக் கடையவேண்டும். பாலிலிருந்து வெண்ணெயெடுக்கி
ஞம் மத்தாகிய கோலைநட்டுக் கயிற்றால் முறுக இழுத்துக்
கடையவேண்டும். இவைகளைப் போலவே சிவபெருமானைப்
பெறவேண்டுமானால் அன்பாகிய கோலை ஏட்டு அறவாகிய
கயிற்றினால் இழுத்துக் கடையவேண்டும்.

விறகிற் தீயினன் பாலிற்ப நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல்கட் உணர்வுக் கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடையழுன் னிற்குபோ.

சிவபெருமான் தோன்றியநள்செய்வராயின் அதனால் வரத்-
தக்க பலனைச் சிறப்பாகச் சொல்லுகின்றார். மழுகுக் காலக்-
தில் கோன்றும் மின்னால் எவ்வாறு துலக்கமாகத் தோன்-
றமோ அவ்வாவு துலக்கமாக வழிபாட்டின் பயனை ஒரு
திருப்பாடலிற் காட்டுகின்றார். எப்படியெனில், இப்போது
நாம் தேவர்களை வணங்குகின்றோம்; நாங்கள் சிவபிரானை
வழிபட்டால் இந்தத் தேவர்களே எங்களை வணங்கும்படி
அவர் செய்வர். நாங்கள் இவ்வழிபாட்டால் சிவமாகும்
போது தேவர்கள் எம்மை வணங்கவேண்டி வருவது
இயல்புதானே. இந்தக் கருத்தை,

முடுத்துக்குன்மேனித்தகவளப்பொடியன்களாகக்குன்றத்
தேவிற்பெருஞ்சோதியையெங்கள் ரோனையிகழுக்கிர்கள்ளார்
தொழுப்படிக்தேவர்தொழுப்படவோனைத்தொழுதபின்னைத்
தொழுப்படுக்தேவர்தம்யாற்றிரூபுவிக்குஞ்சன்றேண்டரையே.

என்னுங் திருப்பாவிற்காண்க.

பற்றில்லாதவர்கள் பற்றைப் பெறுதற்காக வழிபடுதல்
தக்கதேயன்றி, அவர்கள் பிறாரல் மதிக்கப்படுதற்காக
வேனும் வேறு கபட நோக்கங்கொண்டேனும் வழிபடுதல்
தக்கதன்றென்று பாடுகின்றார்:—

நெக்கு நெக்கு நினைவர் நெஞ்சனே
புக்கு நிற்கும் பொன்னர்ச்சடைப் புண்ணியன்
பொக்க மிக்கவர் ஷுவாங் ருங்கண்டு
நக்கு நிற்கு மவர்த்தமை நாணியே,

தேவாஷப் பண்டு
அப்பாசவாமிகள் சரித்திருக்குக்கூட்ட.

கக

இனி, மெய்யறிவு சிவபிரானது திருவருளால் வரத்தக்கக் கண்றி எங்களது முயற்சியால் வரத்தக்கதன்று. இதை யுணராமல் பிரமாவும் விட்டுனுவும் கங்களுடைய வல்லஸ்யால் பரம்பொருளைக் காணக் கருதி, பிரமா அன்னமாகவுப் பிட்டுனு பன்றிபாகவஞ்ச சென்று அற்யமாட்டாமல் தியங்கினார்கள். இவ்விருவருஞ்ச செய்த வீணை முயற்சியை அப்பர்சவாமிகள் ஒரு பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் பாராட்டிச் சொல்லுகின்றார். அந்தப் பதிகத்திலுள்ள விசேஷ சிறப் பெண்ணவென்றால் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் இருவர் காண முயன்றார்களென்று சொன்னாரன்றி அந்த இருவர் யாரென்பதை முகலைலுள்ள பாட்டுகளிற் சொல்ல வில்லை. இறுதிப் பாட்டில்மாத்திரம் அவ்விருவர் யாரென் பதைத் தெரிவித்தின்றார். இது வாசிப்போரில் அவாவை யுண்டாக்குதற்கு அவர் வழக்கமாகச் கையாளும் முறை.

புக்க ஜெங்க்து புரிந்தல ரிட்டிலர்
நக்க ஜெங்க்து நறுமலர் கொய்திலர்
சோக்க ஜெங்க்த சுட்ரொவி வண் ஸைன
மிக்க காணலுற் றூர்க் கிருவரே.

செங்க னுனும் சிரமாங் தம்முனே
பெங்குங் தோட்டு திரிந்தவர் காண்கிலர்
இங்கும் நேனென்றி விங்கத்தே தோன்றினுன்
பொங்கு செஞ்சடைப் புண்ணிய மூர்த்தியே.

இந்த உண்மையை ஒரு பகடிமுறையாகவும் வேலேரிடக் கிற் பாடுகின்றார். எப்படியெனில் இவர்கள் பாடுபட்டுங்கானது திருவடியை மார்க்கண்டனிலே பாசம்வீசிய இயமன் ஒரு சிரமமுமின்றி யற்றுவிட்டானே யென்பது.

மேலு மறந்தில னுன்முகன் மேற்சென்று கீழிடந்து மாலு மறந்திலன் மாலுற்ற தேவழி பாடுசெய்யும்

பாலன் மிசைச்சென்று பாசம் விசிற் மறந்தசிக்கைக் கால னறிந்தா னறிதற் கியான் கழலடியே.

இவர்கள் காணுததற்கு ஒரு பகடி நியாயமும் சொல்லுகின் ரூர். சிவபெருமான் அப்பரூடைய நெஞ்சிலே யிருந்தார். அவரைக்காணவிருப்பியபிரமாவும்விட்டு னூவும் அப்பரூடைய நெஞ்சைத் தேடிப்பார்த்தல் வேண்டும். அங்கான் தேடாது வேற்றங்களிலே தேடினவர்கள் அவரைக் காணத் தவறி படு விபப்பன்று.

நாடி நாரண னன்முக னென்றிவர்
தேடியுந் திரிந்துங் காண வல்லரோ
மாட மாளிகை சூழ்தில்லை யம்பலத்
நாடி பாதமென் னெஞ்சு ளிருக்கவே.

இந்தத் திருப்பாட்டில் அப்பர்சுவாமிகள் சிவபெருமான் தமது நெஞ்சினுள்ளே இருந்தார்ஜூகின்றூர் என்று உறுதி யாகச் சொல்லும் பத்தித் திறம் எம்மாற் போற்றக் கக்கது. நாம் ஒரு தினைப்பொழுதும் சிவபெருமானை மறந்திருக்க வொண்ணுதென அவர் பிற்தோர் திருப்பாட்டிலும் கறி யருளினார்.

பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்
நினைப்ப வர்மனம் கோயிலாக் கொண்டவன்
அனைத்தும் வேடமா மம்பலக் கூத்தனைத்
தினைத்த னைப்பொழு தும்மறந் துய்வனே.

சிவபெருமானுடைய அரூள்வடிவத்தில் நாம் என்றுந் தியானிப்பனவும் இறுதியில் அடைவனவாங் திருவடிகளே என்பதை,

முருகார் நறுமல் ரிண்டை தழுவிவண் டேமுரலும்
பெருகா றடைசடைக் கற்றையி னய்பினி மேங்திருந்த

இருகாற் குரம்பையிதுநா னுடைய திதுபிரிந்தாற்
ராகுவா யெனக்குன் திருவடிக் கீழோர் கலைமறைவே.

என்னுங் திருப்பாடலிற் காட்டி அந்தத் திருவடிகளின் சிறப்
புக்களை ஒரு பதிகம் முழுவதிலும் பாடியருளினர். இந்தப்
பதிகத்திலும், ஒவ்வொரு பாட்டிலும் முகலிற் பெருஞா
களைச் சொல்லி, இறுதியிலேதான் அப்பெருமைகளைக் கூட
தியவை திருவடிகள் என்பதைச் சொல்லுகின்றார்.

சிந்திப் பரியன சிந்திப் பவர்க்குச் சிறங்குசெந்தேகன்
முந்திப் பொழிவன முந்தி கொடுப்பன மொய்த்திருங்கு
பந்தித்து சின்ற பழவினை தீர்ப்பன பாம்புசற்ற
அந்திப் பிறையனிச் தாடுமை யாற னடித்தலமே.

சுழலார் துயர்வெயிற் சுட்டிடும் போதடிக் தொண்டர்துன்
நிழலா வனவென்று நீங்காப் பிறவி திலைகெடுத்துக் [அம்
கழலா வினைகள் கழற்றுவ காலவ னங்கடந்த
அழலா ரொளியன காண்கஜை யாற னடித்தலமே

பின்பு சிவபெருமான்மீது பற்றுண்டாக உடம்பையும் அதி
லுள்ளகருவிகளையுஞ் சிவகரணமாக்கி எப்போதுங் கடவுளை
யே சேவிக்கும் முறையைக் கூறுகின்றார். இந்த உடம்பைக்
கோயிலாகவும், மனதை வேலைக்காரனாகவும், கேர்மையைக்
தூய்மையாகவும்; இருக்யகமலத்தை இவிங்கமாகவும், அன்பை
கெய்யாகவும் பாவித்துக் கடவுளைப் பூசிக்கவேண்டும்.
அல்லது உடம்பை வீடாகவும், மனத்தைத் தகனியாகவும்,
அறிவை நெய்யாகவும், உயிரைத் திரியாகவும் கொண்டு
ஞானத்தியால் விளக்கேற்றினால் சிவஞானத்தைப்பெறலாம்.

காயமே கோயிலாகக் கடிமன மடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணி யினிங்கமாக

கேயமே கெய்யும் பாலா நிறைய சீர்மைபவாட்டிப்
பூசனை யீசனார்க்குப் போற்றுவிக் காட்டினேமே.

உடம்பெனு மனையகுத்து ஞான்ஸமே தகளியாக
மடம்படு முனைர்கெங் பட்டி யுயிரெனுங் திரியக்கி
இடம்படு ஞானத்தியா லெரிகொள் விருந்து நோக்கிக்
கடம்பமர் காளைதாதை கழுலடி காணலாமே.

இவ்வாறன்றி உடம்பை அதன் இயல்பான நிலையில் விட்டால் அது எல்லையில்லாத துன்பத்தையும் அச்சத்தையும்
கொடுக்கும். நடுவுடம்பாகிய குளம் ஒருமுழ நீளமும் அரை
முழ அகலமுழ மூள்ளது. உடம்பில் ஒன்பது துவாரங்களுள்
ளன். அதனுள் ஜம்பொறிகளாகிய ஜூங்து முதலைகளுள்ளன.
அவைகளிடத்தில் அகப்பட்டால் தப்பமுடியாது.

~~ஒன்று~~ ஒருமுழ முடிகுட்ட மொன்பது துணையுடைத்தாய்
அரைமுழ மதனகல மதனில் வாழ் முதலை யைந்து
பெருமுழை வாய்தல்பற்றக் கிடந்துநா ஸ்த்ருகின்றேன்
கருமுகி நவமுமாடக் கச்சியே கம்பனீரே.

உயிரைச் சிவமயமாக்கி உடம்பிலுள்ள கருவிகளைச்
சிவகரணங்களாக்கிக்கொண்டால் ஒருவர் செய்யும் வினை
கள் பற்றில்லாத வினைகளாகும் (நிஷ்காமிய கர்மம்).
ஆதலால் அவ்வினைகள் வேண்டிய பயனைத் தரு
மோ தாவோ என்று கவலைப்பட இடம் வாது. அவ்
வினைகள் ஆகாமியமாகவும்மாட்டா. அந்திலைபிலிலுள்ளவர்கள்
சிவவசமாக இருத்தலால் அவரே அவர்களைத் தாங்குவாத
லால் தம்பைப்பற்றியும் என்னூர்கள். இதுவே கவலையற்ற
உத்தம வாழ்க்கை. * எவர்களும் நாடுவேண்டியது. அப்பு

* தேசேவை செம்போர் இத்திருப்பாடலைக் கண்டப்பிடிப்பார்க
ாவின் அச்சம், கவலை, கெறிக்கேடு முதலிய தல்லல்களினின்று சிக்கிக்
லால்கையில்லாத ஊக்கக்கதோடும் எளிப்போடும் முயன்ற இடர்களையெல்
லாக் தனைகளாக்கி சிக்கதயில் கிணக்கதவெல்லாம் செய்தும் பெற்றும்
இக்கிராவார்கள்.

பர்சுவாமிகள் இவ்வாய்மையைப் பாடும்போது சிவத்தையும் சிவத்துக்கிணியதாகிய அருட்சத்தியையும், சத்திக்கிணியதாகிய அறமுகப்பொருளையும் § தியானிக்கின்றார்.

நங்க டம்பனைப் பெற்றவன் பங்கினான்
தெங்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன்க டன்டி யேனையுஞ் தாங்குதல்
என்க டன்பனி செய்து கிடப்பதே.

அப்பர்சுவாமிகள் கற்போர்க்கு மெய்யறிவைப் புகட்டிய தோடு கில்லாமல் தமிழ்மையுடைய அதுபவத்தை விட்டுச் சமனா சமயத்தைச் சேர்ந்த மயக்கத்தைப் பத்து அரிய மொழி களால் விளக்குகின்றார். அவற்றுட் சில, கணியிருக்கக் காய் கவர்ந்த கள்வன், முயல்விட்டுக் காக்கைபின் போனவாறு, விளக்கிருக்க மின்மினித்திக் காய்ந்தவாறு, கரும்பிருக்க இரும்புகடித் தெய்த்தவாறு என்பன. இவைகளன்டங்கிய பதிகம் திருவாழூர்ப் பழுமொழிப் பதிகம் எனப்படும். திருவதுகிஷத் திருக்கேரிசையிலும், கரிவரால் கெளவச் சென்று நற்றலைச் சிழுந்த தோற்றம் என்றும், உற்றலாற் கயவர் தேரூர் என்னுங் கட்டுரையோ டொத்தேன் என்றும், தழை சீர் மடிக் கொள்ளன்மின் என்றும் பழுமொழிகளை உபயோகித் தருளினார்.

மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த
மேனியான் தாள் தொழுகே
உய்யலா மென்றெண்ணி யுற் தூக்கி
யுழிதந்தென் னுள்ளம் விட்டுக்

§ அறமுகமூர்த்தி அருட்டடிலென்பதை, “முவிக்குமுகங்கள்போற்றி முகம்பொறி கருணை போற்றி”, என்பதால்தான்.

கோய்யுலா மஸ்ஸ்சோலைக் குயில்குவ
மயிலாலு மாரு ராரைக்
கையினுற் ரூபா தொழிந்து
கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே.

என்பிருத்தி கரப்புதோல் புகப்பெய்திட
பென்னை யோருருவ மாக்கி
இன்பிருக்தி முன்பிருந்த வினைதீர்த்திட
பென்னுள்ளக் கோயி லாக்கி
அன்பிருத்தி யடியேனை தூஷாக் கொண்
தருள்செய்த வாருரர் தம்
முன்பிருக்கும் விதி யின்ற
முயல்விட்டுக் காக்கைபின் போனவாரே.

கதியொன்று மறியாதே கண்ணழலத்
கலைபற்றத்துக் கையிலுண்டு
பதியொன்று நெடுவீதிப் பலர்காண
நகைநாது துழிதர் வேற்கு
பதிதந்த வாருரில் வார்தேனை வாய்
மடுத்துப் பருகி யுய்யும்
விதியின்றி மதி யிலியேன்
விளாக்கிருக்க மின்மினித்தீக் காம்ந்தவாரே.

மறுத்தானேர் வல்லரக்க னீரைந்து
முடியினெடு தோளுந் தாளும்
இறுத்தானை யெழின்முளரித் தவிசின்மிசை
யிருந்தான்றன் றலையி லொன்றை
யறுத்தானை யாருரி லம்மானை
யாலால் முண்டு கண்டங்
சுறுத்தா னைக்கரு தாதே
கரும்பிருக்க இருட்புகடித் தெய்த்தவாரே,

நரிவரால் கவ்வச்சென்று நற்றசை யிழுந்த தோற்று
தெரிவரால் மாலகின்தை தீர்ப்பதோர் சின்தை செய்வார்
வரிவரா லுகரூந் தெண்ணீர்க் கழுனிகுழ் பழனவேலி
யரிவரால் வயல்கள் குழுந்த வதிகை விரட்டனாரே.

பற்றிலாவாழுக்கைவாழுந்துபாழுக்கேநிரினைத்தீதன்
உற்றலால்கயவர்சேரூரென்னுங்கட்டுரையோடொத்தென்
எற்றுனேனன் செய்கேனுனிடும்பையால்ஞானமீதுங்
கற்றிலேன்களோகண்காணேன்கடலுர்விரட்டனாரே.

குழலீயாழுமொழியாரிசைவேட்கையால்
உழலீயாக்கையைழுநுமுணர்வினீர்
தழலீனிர்மதிக்கொள்ளனமிள்சாற்றினேற்
மிழலீயானடிசாரவின்னூள்வரே.

இவர் சிவபெருமான்மீது வைத்த பற்று கண்ணப்பநாய்ஞ
ருடைய பற்றைப்போற் சிறந்திருந்தது. கண்ணப்பர் சிவ
பிரானை ஒரு குழுந்தைபோலவாக் தம்மை யதன் தூய்தோல
வுங் கருதிச் சிவபெருமானுக்கு உணவு கொடுத்துக் காவல்
செய்து கண்ணீறைப் வந்தபொழுது அதனையுந் தீர்த்தார்.
அப்படியே அப்பர்சுவாமிகளும் சிவபிரானை ஒரு நொய்யை
யான குழுந்தையாக்கொண்டு அவருடைய திருவடி ० கம்
முடைய முரளை தலையிற் பட்டால் வருத்தமுறுமென்று
எண்ணித் தூம் தமது தலையை ஒதுக்கியதாகப் பாடுகின்றார்.

உக்கியப்பசிவாகஸரியசுவாமிகளும் முந்கப்பிரானது மெல்லிய திரு
வடி தம்முடைய முரளை உள்ளத்திற்பட நிற்றலால் வருத்தமென்று
பாடியருளினர்.

பஞ்சிதனின் மெல்லடி பனிப்பவரையின்பாற்
குஞ்சரி நடந்தசேயல் கூறுப்புது ஸமததோ
செஞ்சுடர்வை வேலுடைய செம்மலடி தீடை
னொஞ்சக வடுக்கலினு நன்றலவு மென்றுல்.

உபத்தகாலுதயத்துப்பருமையவனைக்கந்தீர
வைத்தகாலரக்கடைநூதனன்வான்முடிதனக்குரோந்தான் [மேல்
மொய்த்தகான்முகிழவெண்டிங்கண்மூர்த்தியென்னுச்சிதன்
வைத்தகால்வருந்துவெமன்றுவாடிருளைத்துங்கினேன்.

அப்பர்சுவாமி வேறொருநசமையத்தில் சிவபெருமானை நாயக
ஞகவும் தம்மை நாயகியாகவும் பாவித்தார். அந்த நாயகி
அவரிலை கொண்ட மையலினால் ஒருவரையும் மதிக்கின்று
வில்லைபென்றும், அவருடைய பெயரைச் சொன்னவுடனே
அவர்ந்தைய மனமும் உடம்புங் சேர்ந்து கை வளையல்
கழலுகின்றனவென்றும் பிறவாறும் ஒரு பதிகமடங்கப்
பாடுகின்றார்.

பஞ்சின்மெல்லடிய்பாவையோர்பங்களைத்
தஞ்சுமென்றிருமாந்திவளாரையபம்
அஞ்சுவாளல்லளாவடுதண்டுறை
மஞ்சுனேடிவளாடியமையலே.

குமலங்கொன்றையுங்கவிளாமத்தமுந்
தழலுங்கையலோர்பாகமாத்தாங்கினேன்
அஷகஞ்வடுதண்டுறையாவெனக்
கழலுங்கைவளைகாரிகையாளுக்கே.

இப்படியன்றியும் சிவபிரானிலேகொண்ட பற்றுமிகுதியால்
அவரைப் பரிகசித்தும் வெருட்டியும் நின்தாஸ்துதியாகவும்
பாடுகின்றார். அவர் சொல்லுகிறார்: “சிவபிரானுடைய
திருமுடி ஒன்றே கொன்றைப்பூ விருத்தலினால் மூல்லைக்
காடாகவும், தலையெலும்பிருத்தலாற் சுடலையாகவும், கங்கா
நதி செல்லப்பெறுதலாற் கடலாகவும், பாம்பிருத்தலாற் புற்

ருகவும், சந்திரனிருத்தலால் வானமாகவும் விளங்குகின் றது” *.

அங்கட்டகடுக்கைக்குமுல்லைப்புறவுமறுவல்செய்யும் பைங்கட்டலைக்குச்சடலைக்களாரிப்பருமணிசேர் கங்கைக்குவேலையரவுக்குப்புற்றுக்கலைநிரம்பாத் திங்கட்குவானந்திருவொற்றியூர்திருமுடியே.

இந்தத் தேவாரத்திலும் எழுவாயை இறுதியிலே வைக்கும் இவரது சிறந்த வழங்கத்தைக் காணலாம்.

வேறேரிடத்தில் சிவபெருமான் இல்லாததையுன் சொல்லுவார் என்று வைக்குத்துக்கொண்டு அவருடையசொல்லுக்கு மாறுகத் தமக்குப் பல சாக்ஷிகளுண்டென்று கூறுகின்றார்: “நீ என்னை உன்னுடைய ஆஸ்திரியாக ஏற்றுக்கொண்டாய். இதை நீ மறுக்கில் இவ்வாலகம் முழுவதும் என்பக்கத்துக்குச் சாக்ஷியாகும். அன்றியும் சாதனங்களிருக்கின்றன. ஜிம்பொறிகளுக் கென்னை ஒற்றிவைத்தாய். பின்பு அந்த ஒற்றியை மீண்டு நீ சொந்தமாக்கினாய்”.

என்றுகொண்டாயியன்னை யெம்பெருமாளினியல்லமென்னிற் சான்றுகண்டாயிவ்வுலகமெல்லாந்தனியென்றென்னை யுன்றினின்றுரைவர்க்கொற்றிவைத்தாய்பின்னையாற்றியெல்லாஞ் சோன்றுகொண்டாய்க்கியேகம்பமேயசுடர்வண்ணை.

* ராணிக்கவாசகசவாமிகளும் சிவபெருமான்மீது தங்கால்துபிபாக சிரிப்பிப்பன் தீரும்பிழைப்பைத் தொழும்பையு மீசற்சென்று விரிப்பிப்ப ஜென்னை விடுதிகண்டாய் விடின்வெங்கரியின் உரிப்பிக்கன் ரேதுடைப்பிசென் கஞ்சுண்விசை தூர்ச்சிகாட் டெரிப்பிசை ஜென்னையு மாஜுடைப் பிச்சென் தேவனே.

என்று பாடியருளினா.

சிவபெருமானை நின்திக்கிறதுபோலத் துதித்து ஒரு பதிகம் முழுவதும் பாடியிருக்கின்றார். (திருவையாறு-திருநேரிசை). அந்த நிந்தாஸ்துதிகளுட் சில, சிவபெருமானுக்கு நஞ்சல் லாமல் உணவில்லை, தான்லாமற் றஜீனயுமில்லை, தொண்டர் நெஞ்சல்லாது கோயிலில்லை, அன்பல்லாது பொருளில்லை, அவர் காயப்படுத்திய ஷீரர் மன்மதனன்றி வேறொரு ருமில்லை என்பனவாம். இப்பதிகத்துள் ஒரு பாடல் வருமாறு:-

சகமலாதழிமையில்லைத்தானலாற்றுஜீனயுமில்லை
நகமெலாங்தேயக்கையானுண்மலர்தொழுதுதாவி
முகமெலாங்கண்ணீமல்கமுன்பணிந்தேத்துந்தொண்டர்
அகமலாற்கோயிலில்லையையபனையாறனுர்க்கே.

தூஞ்தைகளிலே மிக்க அன்புள்ளேபாது அவர்களை ஆசை வார்த்தையாற் கள்வன் என்பது வழக்கம். இந்த வழக்கத்தோடியைய, சிவபெருமானைச் சம்பந்தசவாமி “என் னுள்ளங்கவர் கள்வன்” என்றும், மாணிக்கவாசகசவாமி “அன்பருள்ளங் கரந்துஙில்லாக் கள்வனே” என்றும் கள்வன் என்பதற்கு நியாயங்காட்டிப் பாடினர். அப்பழுர்த்தி ஒரு நியாயமுமின்றி எல்லையில்லாத பற்றினால் பின் வருக்கிறுக்குறுந்தொகையுள் அவரைக் கள்வனென்றனர்.

வெள்ளைநிறணிமெனியவர்க்கெலாம்
உள்ளமாயப்ரானுருறைறவிடம்
பின்னைவெண்ணியிறைசூடியோர்செண்ணியான்
கள்வன்சேர்க்கடப்பூர்க்கரக்கோயிலே.

மேலேகாட்டப்பட்டவைகள் அப்பர்கவாமிகளுடைய பாடல்களுட் கிலவற்றி னுள்ள சிறப்புக்களாம். ஸ்தாலீபுலாக முறைப்படி அவருடைய திருப்பாடல்கள் யாவும் இத்தனையைனவென்று கொள்ளலாம். அவருடைய திருப்பாடல்

அப்பர்சவாமிகள் தேவாரப் பண்டு. 25

களைப் படித்துப் பெறும் ஆனந்தம்மாத்திரமே இந்தப் பிறவி
யெடுத்ததற்குப் போதும் போதும் என்று படிப்போ ரெவ
ரும் சொல்லுவார். அவருடைய வாழ்க்கைச் சரிதையை
வாசித்தலும் நினைத்தலும் இதிற் குறையாத இன்பத்தைத்
தரும். ஆகலால் சுடிமணவில் நடந்து வருந்துவோன்ற
நிழலுக்குப் போங்கள் என்று சொல்லுவது அவசியமில்
லாதவாறுபோல வீணமுயற்சிகளிற் சென்று கவலைகளுஞ்
துன்பங்களும் அடைந்து வருந்தும் உலகத்தினரை அப்பர்
சவாமிகளுடைய திருச்சரிதையையும் திருப்பாடல்களையும்
படித் தின்பழுறுங்களென்று பிறரொருவர் சொல்லவேண்டுமென்று
உவதில்லை.

தூங்கிழவார் தற்காருஞ் சொல்லார் தொகுமிதுபோற்
ருனதுவாய் நிற்குக் கரம்.

(எம்.நேஞ்சிலே) நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்றுள் வாழ.

அப்பர்சவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

